

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Pivovary Staropramen s.r.o., IČ: 24240711**, se sídlem Praha 5, Nádražní 43/84, zastoupen Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou v Praze 7, Přístavní 531/24, **za účasti:** Mojmír Velký, jednatel a společník Pivovaru Koníček s.r.o., IČ: 294 53 399, se sídlem Vojkovice č. p. 10, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2010, č. j. O-470963/37037/2010/ÚPV,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce svou včas podanou žalobou dne 25. 1. 2011 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2010, č. j. O-470963/37037/2010/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 6. 2010 o zamítnutí námitek podaných proti zápisu zveřejněného slovního označení „VRANÍK“, přihlašovaného Mojmírem Velkým, Vojkovice 10, do rejstříku ochranných známek.

Přihlašované slovní označení „VRANÍK“, zn. sp. 0-470963, bylo přihlášeno s právem přednosti ode dne 23. 9. 2010 a zveřejněno dne 18. 11. 2009, pro výrobek ve třídě

32: pivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Žalobce proti zápisu přihlašovaného označení podal námitky dne 12. 2. 2010 podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Přiložil mj. výpisy z internetových stránek www.pivovary-staropramen.cz/web/znacky/branik, <http://cs.wikipedia.org>, www.pivnidenik.cz, článek „InBev zavře pražský pivovar Braník, pivo zůstane“ – IDnes 24. 2. 2006, článek „Titul Pivo České republiky patří ležáku Braník“ – www.agroweb.cz 13. 6. 2006.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 6. 2010 došlo o zamítnutí námitek proti zápisu slovního označení „VRANÍK“ do rejstříku ochranných známek. Toto rozhodnutí bylo napadeno rozkladem žalobce, který byl rovněž zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2010, č. j. O-470963/37037/2010/ÚPV. Současně bylo potvrzeno napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 6. 2010 o zamítnutí námitek proti zápisu slovního označení „VRANÍK“ do rejstříku ochranných známek.

První namítaná slovní ochranná známka č. 221181 ve znění „BRANÍK“ byla zapsána s právem přednosti ode dne 24. 7. 1997 pro výrobek ve třídě 32: pivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek.

Druhá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 238995

byla zapsána s právem přednosti ode dne 4. 6. 2001 pro výrobky a služby zařazené do tříd: 16, 21, 25, 32 (mj. pro pivo, lehká piva a ležáky), 34 a 42 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek.

Třetí namítaná kombinovaná ochranná známka č. 260487 byla zapsána s právem přednosti ode dne 28. 4. 2003 pro výrobky a služby zařazené do tříd: 16, 21, 25, 32 (mj. pro pivo, lehká piva a ležáky), 34 a 43 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek.

Žalovaný při posuzování zaměnitelnosti podle hlediska ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách zhodnotil všechna relevantní kritéria a posuzoval napadené označení i namítané ochranné známky z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického a celkového dojmu, jímž srovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele, a to zcela v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU, (dále jen „SDEU“), SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung. Žalovaný konstatoval, že se správní orgán prvního stupně zabýval velmi pečlivě posouzením podobnosti namítaných ochranných známek a napadeného označení, hodnocení bylo provedeno velmi podrobně.

V rámci rozkladového řízení potom žalovaný provedl vlastní posouzení. Konstatoval, že označení „VRANÍK“ je používáno pro koně černé barvy a spotřebitel si pod tímto pojmem vybaví koně. Slovní prvek „VRANÍK“ je dosud používán ve spojení se zabarvením koní, tj. bělouš, ryzák, vraník atd. a poukázal na publikaci Dušek, J.: Chov koní, Brázda 1999. Slovní prvek „BRANÍK“ je název městské části hl. m. Prahy. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení namítajícího, že spotřebitelská veřejnost označení „BRANÍK“ zná pouze jako název piva či pivovaru, aniž by si byla vědoma toho, že se zároveň jedná o pražskou čtvrť, která dala zmíněnému pivovaru název, a uzavřel s tím, že porovnávaná označení si z hlediska sémantického nejsou podobná.

Při posuzování zaměnitelnosti z hlediska fonetického žalovaný uvedl, že porovnávaná označení budou vyslovována jako „vraník“ a „Braník“, resp. „Braník osmnáctsetdevádatdevět“. Obě označení se liší v prvním písmeni, avšak obě tato písmena „V“ a „B“ patří do skupiny znělých souhlásek, lze tedy dovodit, že zvukový vjem může být podobný. Nicméně míra podobnosti porovnávaných označení bude podobná z hlediska fonetického od užitého jmenného pádu.

Při posouzení hlediska vizuálního dospěl žalovaný, že si porovnávaná označení nejsou podobná, neboť písmeno „V“ se od písmene „B“ vizuálně zřetelně odlišuje, jejich záměna je vyloučena.

Žalovaný posoudil porovnávaná označení z hlediska vizuálního, fonetického i významového a uvedl důvody, které ho vedly k rozhodnutí o odlišnosti označení. Při porovnávání dotčených výrobků uvedl, že ačkoli dotčené výrobky byly shledány shodnými, porovnávaná označení nevykazují natolik podobné prvky, aby mohla být v tomto případě užitá kompenzační zásada podle rozsudku SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., dříve Pathe Communications Corporation. Nepodobnost z hlediska celkového dojmu z porovnávaných označení byla konstatována zcela jednoznačně a tento závěr nemůže být v rozsahu požadovaném namítajícím nahrazen okolnostmi utvářejícími distinktivitu namítaných ochranných známek.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Namítal nesprávné posouzení vizuálního, fonetického a sémantického hlediska a překročení mezí správního uvážení. Namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval pravděpodobností asociace.

Žalobce namítal, že při porovnání označení nebylo vzato v úvahu dobré jméno, a tím pádem vyšší rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek BRANÍK, což má být

v rozporu s dosavadní praxí žalovaného, pravidly OHIM a rozsudky SDEU i Městský soud v Praze

Žalobce namítal rozpor s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3 a § 50 správního řádu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z internetových stránek vyhledávače www.google.cz soud zjistil, že přihlašovatel napadené ochranné známky je jediným společníkem a jednatelem Minipivovaru Koníček ve Vojkovicích. Pivovar se nachází v obci Vojkovice v podhůří Beskyd, cca 12 km od Frýdků - Místku. Byl zprovozněn roku 2006. Postaven byl hned vedle hostince v nové budově, kde v přízemí se nachází várna, šrotovna, myčka sudů a ve sklepních prostorech se nachází spilka a ležácký sklep. Od listopadu 2006 minipivovar vaří světlý ležák Ryzák a tmavý ležák Vraník a od konce roku 2006 i speciální polotmavou čtrnáctku Grošák. Na soutěži Jarní ceny českých sládků 2012, která se vyhlašovala ve Zvíkově dne 24.3, získal minipivovar dvě velice prestižní ocenění, a to za pivo Vraník - kategorie tmavé ležáky, v kategorii polotmavé speciály taky první místo s pivem Grošák 14%. Od léta 2014 pivovar vaří pšeničné pivo Bělouš.

Z internetové stránky <http://cs.wikipedia.org> soud zjistil, že pivo s označením Braník se vařilo v dnes již zrušeném [pivovaru Braník](#) od roku 1900. Pivovar Braník byl založen samotnými sládky malých historických pivovarů jako „Společenský pivovar pražských sládků“ v roce 1899. Autorem prvního výtvarného pojednání značky Braník byl [Mikoláš Aleš](#), který použil jako předlohu pro svoji práci cechovní praporec malostranských sladovníků, pocházející z poloviny 18. století. Aleš přijal tuto práci zejména z přátelství k některým zakládajícím pražským sládkům, znak provedl perokresbou a za své dílo obdržel symbolických 100 zlatých. Znak se následně stal ochrannou známkou pivovaru, byl proveden na štukovou desku, která je dodnes k vidění na původním místě na hvozďe sladovny pivovaru Braník.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti;

za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle ustálené judikatury SDEU představuje nebezpečí záměny ve smyslu č. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek C-39/97 Canon, bod 29, C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 17).

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost.

Posuzování pravděpodobnosti záměny, ale i shody mezi označeními je třeba provádět z hlediska průměrného spotřebitele, který je přiměřeně informovaný, pozorný a obezřetný, avšak nemá možnost přímého srovnání obou označení, tj. vnímá je jedno po druhém s časovým odstupem. Pohled průměrného spotřebitele se přitom zaměřuje na označení jako na celek, přičemž nelze předpokládat, že by se průměrný spotřebitel zabýval hodnocením různých detailů.

Základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v jehož rámci SDEU konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známka nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud, při existenci výjimečných okolností opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů, pořizovaných na základě vnitrostátních předpisů. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádné příslušné komunitární ustanovení, je věcí vnitrostátního soudu, pokud považuje za nutné provést sociologický výzkum, určit podle vnitrostátního práva výši procenta dotčených spotřebitelů. Podle SDEU v každé konkrétní věci příslušný úřad nebo soud, rozhodující spor o konkrétní ochranné známce musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na zmíněném modelu průměrného spotřebitele. Povinnost tohoto posouzení příslušnými orgány potom podle SDEU nemůže být nahrazena dodatečnými výzkumy, analytickými rozborů, posudky nebo statistikami.

Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, a obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

(1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;

(2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a

(3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury Soudního dvora EU, (dále jen „SDEU“).

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil vizuální, fonetické a významové hledisko při posuzování zaměnitelnosti přihlašované ochranné známky a namítaných ochranných známek, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce se domníval, že spotřebitel piva, pokud uslyší nebo uvidí výraz „BRANÍK“, automaticky se mu vybaví toto známé a oblíbené pivo, nikoli čtvrt v Praze, nicméně toto svoje tvrzení nijak nedoložil, např. anketou mezi spotřebiteli piva apod. podle názoru soudu rovněž v tomto ohledu poněkud podceňoval pivní znalosti a rozhled průměrného českého spotřebitele piva.

Kromě toho je z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně zřejmé, že se oba orgány zabývaly pečlivě posouzením podobnosti namítaných ochranných známek a napadeného označení, a že hodnocení bylo provedeno podrobně, v rozhodnutí žalovaného na str. 10 až 16. Žalovaný při hodnocení zápisné způsobilosti přihlašované ochranné známky vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i SDEU. Podle názoru soudu žalovaný zcela správně vyhodnotil a přesvědčivě zdůvodnil, proč má za to, že porovnávaná označení jsou z fonetického hlediska do jisté míry podobná, a proč má za to, že ze sémantického a vizuálního hlediska podobná nejsou. Při posuzování zaměnitelnosti z hlediska

ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona žalovaný zhodnotil všechna relevantní kritéria z hlediska celkového dojmu, jímž srovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele.

SDEU v rozsudku ve věci C-252/07 Intel Corporation Inc. v. CPM United Kingdom Ltd judikoval, že čl. 4 odst. 4 písm. a) první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládán v tom smyslu, že:

- užívání pozdější ochranné známky může působit újmu rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky s dobrým jménem, i když tato není jedinečná;
- první užití pozdější ochranné známky může postačovat ke způsobení újmy rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky;
- důkaz o tom, že užívání pozdější ochranné známky působí nebo by působilo újmu rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, předpokládá prokázání změny hospodářského chování průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, pro které je starší ochranná známka zapsána, vyplývající z užívání pozdější ochranné známky, nebo vážného nebezpečí, že by k takové změně mohlo v budoucnu dojít. (viz bod 81, výrok 6)

Pokud žalobce namítal dobré jméno a tedy vyšší rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť podal dne 12. 2. 2010 námitky pouze podle § 7 odst. 1 písm. a), a nikoliv a/rovněž podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Z tohoto důvodu se mohl Úřad průmyslového vlastnictví zabývat pouze zápisnými důvody podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. V inkriminované věci je nesporné, že namítané ochranné známky staršími ochrannými známkami. Nicméně pro vyhovění námitkám vzneseným podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách musí být dle ustálené judikatury jak SDEU, tak i Nejvyššího správního soudu, současně splněny následující skutečnosti: shodnost nebo podobnost přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami, dobré jméno namítaných ochranných známek v České republice, možný zásah do starších práv v podobě nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména či v podobě újmy na nich, přičemž důkazní břemeno leží na namítajícím. V inkriminované věci je nesporné, že namítající nic takového ve svém podání ze dne 12. 2. 2010 netvrdil, ani nedoložil.

Pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval doklady předloženými namítajícím, které prokazují dobré jméno a následně tedy zvýšenou rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek „BRANÍK“ z důvodu, že údajně nebyly podány na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. b), ale pouze na základě § 7 odst. 1 písm. a) zákona, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný úvahu o vyšší rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek, jako jedno z relevantních hledisek, ochranných známek s dobrým jménem ve smyslu § 7 odst. 1 písm. h) zákona však nemohl učinit, neboť se tímto námitkovým důvodem zabývat nemohl, neboť byl vázán rozsahem podaných námitek.

Žalobce tedy na základě tvrzeného dobrého jména ochranné známky mohl podat námitky proti zápisu pozdější přihlašované ochranné známky bez ohledu na to, zda je taková známka zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, ale že pouze za předpokladu, že by užívání přihlašované ochranné známky nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména dřívější ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Pokud však žalobce namítal podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, nikoliv podle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Pokud se žalobce v této souvislosti dovolával judikatury SDEU, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou s odkazem na citovaný rozsudek SDEU ve věci C-252/07 Intel Corporation Inc., jakož předcházející rozsudek ve věci C-375/97 General Motors Corporation v. Yplon SA. Pokud žalobce se dovolával pravidel Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), musel soud odmítnout tuto námitku jako nepatřičnou, když Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. května 2014, č. j. 6 As 43/2013 – 68, konstatoval, že rozhodnutí OHIM nejsou a nemohou být pro soud závazná formálně.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval pravděpodobností asociace porovnávaných označení „VRANÍK“ a „BRANÍK“ v souvislosti se shodnými výrobky, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Při posuzování zaměnitelnosti z hlediska ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách žalovaný zhodnotil všechna relevantní kritéria. Žalovaný posuzoval napadené označení i namítané ochranné známky z hlediska celkového dojmu, jímž srovnávaná označení působí na průměrného spotřebitele, zcela v souladu s ustálenou judikaturou. Pokud jde o pravděpodobnost asociace označení, znamená tato dle ustálené judikatury, vyvolání představy starší ochranné známky, popř. výrobků touto známkou označených, tedy vyvolání představy souvislosti ohledně původu výrobků. Rozhodujícím faktorem při posuzování zaměnitelnosti je hledisko průměrného spotřebitele, tedy toho, komu je výrobek určen. Za zaměnitelné lze považovat jen takové označení, které může vést při svém působení na běžném trhu k omylu spotřebitele ohledně původu označeného výrobku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalovaného při hodnocení shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, úsudek o neexistenci pravděpodobnosti záměny a asociace porovnávaných označení byl řádně odůvodněn na str. 6 až 8 rozhodnutí a jeho závěr je v souladu se zásadami známkového práva. Žalobce ve svém rozkladu toto posouzení pravděpodobnosti asociace nenapadal, pouze vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že nevzal v úvahu tu skutečnost, že označení „BRANÍK“ je mezi spotřebiteli oblíbené a známé a má vyšší rozlišovací způsobilost, a že to může zapříčinit snadnější záměnu a asociaci téměř shodných označení i přesto že mají jiný význam. Soud ověřil, že žalovaný se s touto námitkou žalobce se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal na st. 15 rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal, že nebyla aplikována kompenzační zásada, pokud se označení liší jen v jednom písmeni a žalovaným byla shledána fonetická podobnost, označení jsou zapsána pro zcela shodné výrobky, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Především soud musel znovu upozornit na skutečnost, že nepodal námitky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, a že tedy se nedomáhal ochrany z důvodu známky s dobrým jménem a žalovaný se proto nemohl namítanými ochrannými známkami jako ochrannými známkami s vyšší rozlišovací způsobilostí.

SDEU ve svém rozsudku ve věci C-39/97 Canon konstatoval, že globální posuzování

pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. Uvedl i některá kritéria, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení podobnosti výrobků či služeb, jako je např. jejich povaha, zamýšlený účel, způsob použití a okolnost, zda si navzájem konkurují, nebo se doplňují. Dle závěrů v tomto rozhodnutí uvedených známky mající vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti buď samy o sobě, nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají vyšší ochrany než známky s menší rozlišovací způsobilostí.

Z uvedených kritérií posuzování zaměnitelnosti podle názoru Městského soudu v Praze vycházel i žalovaný, když k tzv. kompenzačnímu principu, tj. nutnosti klást vyšší požadavky na originalitu přihlašovaného označení, čím větší je shoda či podobnost porovnávaných seznamů výrobků a služeb, uvedl, že při rozhodování o existenci pravděpodobnosti záměny přihlédl k nepodobnosti z hlediska celkového dojmu z porovnávaných označení, která byla konstatována zcela jednoznačně a tento závěr nemůže být v rozsahu požadovaném namítajícím nahrazen okolnostmi utvářejícími distinktivitu namítaných ochranných známek. S tímto názorem lze podle soudu zcela souhlasit. Důvody, proč nebyla užita kompenzační zásada, tedy žalovaný náležitě popsal na str. 14 rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval porovnávaná označení za podobná i přes určitou míru podobnosti fonetické, a soud se k tomuto jeho závěru přiklonil. Za této situace potom nelze označit označení za zaměnitelná jen proto, že se vztahují ke shodným nebo podobným výrobkům. Kompenzovat je možno pouze nižší stupeň podobnosti nikoliv nepodobnost.

Podle názoru Městského soudu v Praze skutečnost, že porovnávaná označení mají odlišné první písmeno, představuje fonetickou odlišnost, byť výslovnost skupiny následujících čtyř písmen „raník“ zůstává totožná a nezbytně tak zachovává stupeň podobnosti. Nicméně slovo „raník“ nebude žádný průměrný spotřebitel vytrhávat z kontextu, jak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 8 As 41/2012-46 konstatoval, průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím. Začátek označení má význam v celkovém dojmu, který toto označení vyvolává, nelze v inkriminované věci popřít existenci určité podobnosti, s ohledem na totožnou výslovnost velké části každého ze sporných označení, a to čtyř z jejich pěti písmen.

V inkriminované věci bude tedy průměrný spotřebitel porovnávaná označení vnímat a vyslovovat jako „VRANÍK“ a „BRANÍK“. Nelze tak hrubě podceňovat českého spotřebitele piva, že by zaměnil tyto dvě značky piva. Stejně tak nelze podceňovat průměrného českého spotřebitele, že by nebyl schopen odlišit význam slova „VRANÍK“ v jeho původním významu koně, zvláště za situace, že je tímto slovem označováno pivo z Minipivovaru Koníček ve Vojkovicích, od městské pražské čtvrti „BRANÍK“, byť pivo s tímto místním označením se již několik let vaří v jiném pivovaru. v

Ze shora uvedených důvodů nemohl Městský soud v Praze přisvědčit žalobní námitce týkající se existence stupně podobnosti mezi spornými označeními, pokud jde o jeden z posuzovaných relevantních aspektů, a to o fonetickou podobnost.

Úvahu žalovaného, že při objednávání piva se tato slova dostatečně odliší svými odlišnými koncovkami, nepovažoval soud za překročení meze správního uvážení, neboť svým způsobem nijak neovlivnila závěr žalovaného.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Pokud žalobce namítl porušení citovaných základních zásad, Městský soud v Praze musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, nebylo lze konstatovat, že žalovaný svým postupem bezdůvodně zvýhodňuje jednoho z účastníků řízení na úkor ostatních. Žalovaný při rozhodování v inkriminované věci byl vázán námitkami žalobce ze dne 12. 2. 2010 uplatněnými podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, jakož i důkazními prostředky, které žalobce předložil spolu se svým návrhem. Žalovaný respektoval zásadu legitimního očekávání, která je jednou ze základních zásad správního řízení, nicméně musí vždy současně respektovat i jedinečnost každého přihlašovaného označení a jednotlivé souvislosti, které se označení týkají. Žalovaný tedy žádnou ze základních zásad správního řízení neporušil, tedy ani zásadu legitimního očekávání či materiální pravdy. Důkazy hodnotil podle své úvahy a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, jak mu ukládá § 50 odst. 4 správního řádu.

Podle § 50 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známe (odst. 1). Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost (odst. 2). Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (odst. 3). Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (odst. 4).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 – 58, správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známe tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Je proto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení.

Pro námitkové řízení platí zásada koncentrace řízení, všechny námitky musejí být podány písemně, odůvodněny a doloženy, přičemž toto pravidlo se týká namítajícího. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pracoval z důkazních prostředků předloženými namítajícím tak, jak mu ukládá zákon o ochranných známkách. Žalovaný podklady pro rozhodnutí v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil dle své úvahy a přihlížel ke

všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný neporušil zásadu zákazu zneužití správního uvážení upravenou v § 2 odst. 2 správního řádu. Závěr o neexistenci zaměnitelnosti porovnávaných sporných označení srozumitelně a řádně odůvodnil a vypořádal se všemi doloženými tvrzeními žalobce uplatněnými v jeho vyjádřeních k podaným námitkám, jakož i rozkladu.

Jednalo se o řízení o námitkách podaných třetí osobou a důkazní břemeno leželo právě a pouze na této osobě. Její povinností bylo prokázat správnímu orgánu, že je majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou, jakož i že je majitelem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Nicméně takovou námitku žalobce ve svém podání ze dne 12. 2. 2010 neuplatnil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová